

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie ze skargi S. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. VI ACa 731/23,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 25 lipca 2024 r.:

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz S. K. kwotę 200 (dwieście) zł uiszczoną tytułem opłaty od skargi.**

UZASADNIENIE

Pismem z 21 marca 2024 r. S. K. (dalej także: „skarżący”) reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Warszawie skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie VI ACa 731/23, toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie. Pismem z 15 lipca 2024 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie przekazał ww. skargę do rozpoznania Sądowi Najwyższemu. W przedmiotowej skardze skarżący wniósł o:

1. stwierdzenie, że w niniejszym postępowaniu nastąpiła przewlekłość postępowania;
2. przyznanie skarżącemu od Skarbu Państwa sumy pieniężnej w wysokości 500 zł;
3. wydanie Sądowi rozpoznającemu sprawę zalecenia podjęcia w wyznaczonym przez Sąd Najwyższy terminie czynności zmierzających do wydania wyroku w niniejszej sprawie;
4. przyznanie skarżącemu od Skarbu Państwa zwrotu kosztów postępowania wywołanych niniejszą skargą, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, przy zastosowaniu stawek minimalnych jak w postępowaniu zażaleniowym.

W uzasadnieniu skargi wskazano, że: „Sprawa wpłynęła do Sądu Apelacyjnego w Warszawie w dniu 15 marca 2024 r. Pomimo upływu roku, Sąd do chwili obecnej nie podjął w sprawie czynności, za wyjątkiem zawiadomienia stron o składzie sędziowskim rozpoznającym sprawę, dokonanego w dniu 11 kwietnia 2024 r.” Zdaniem skarżącego przesądza to o zaistnieniu stanu przewlekłości postępowania.

Ponadto podniesiono, że pozew w sprawie został wniesiony w listopadzie 2018 r. i sprawa trwa już pięć pełnych lat. Odnośnie do żądanej kwoty wskazano, że wysokość odszkodowania powinna wynosić 2500 zł jednak z uwagi na to, że w sprawie wypłacono już kwotę 2000 zł za przewlekłość postępowania przed Sądem I Instancji skarżący obecnie domaga się 500 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) strona może wnieść skargę o

stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Mając na względzie powyższe regulacje, Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, o ile skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo określi, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Bez podania powyższych okoliczności nie jest możliwa merytoryczna ocena skargi.

Poza tym Sąd Najwyższy stwierdza, że skarga powinna m.in. wskazywać okoliczności, które mają znaczenie dla strony i obrazują jej zachowania w sprawie. Brak tych elementów również wyklucza ocenę merytoryczną skargi.

W realiach przedmiotowej sprawy skarżący ograniczył się jedynie do podania daty wpływu sprawy do Sądu Apelacyjnego – 15 marca 2024 r. oraz wskazania na niepodjęcie przez Sąd Apelacyjny czynności w sprawie w okresie przeszło jednego roku, za wyjątkiem zawiadomienia stron o składzie dokonanym 11 kwietnia 2024 r. Nie wspomniał o żadnej innej okoliczności.

Z tego powodu Sąd Najwyższy uznaje, że wniesiona skarga, ze względu na swoją zdawkową i wybiórczą treść we fragmencie przytaczającym okoliczności uzasadniające żądanie, musi być uznana za oczywiście niewystarczającą dla

spełnienia przesłanki ujętej w art. 6 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; 16 kwietnia 2024 r., I NSP 211/23).

Na marginesie Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że podane przez profesjonalnego pełnomocnika daty nie znajdują potwierdzenia w aktach sprawy. Stąd należy uznać, że zostały one wskazane w sposób błędny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość odrzuca skargę.

Na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania zwrócono skarżącemu opłatę od skargi w wysokości 200 zł.

[SOP]

(R.G.)